

Al doende leren over

OP WERELDREIS MET KINDEREN: DE SCHOOL VAN HET LEVEN

Antarctica was een must voor het gezin Van Hemelrijck. Jonathan vierde er zijn elfde verjaardag. © rr

Het Antwerpse gezin Van Hemelrijck trok een jaar lang de wereld rond met hun kinderen. 'Een wereldreis is het mooiste geschenk dat wij aan onze kinderen en zij aan ons konden geven. 24 uur per dag 'quality time' met het gezin. Wie kan dat zeggen? Het heeft ons niet alleen veel geleerd over elkaar, maar ons ook dichter bij elkaar gebracht.'

YVES DELEPEIRE

'Het zijn tegenstrijdige gevoelens. Enerzijds zijn we blij dat we weer thuis zijn, anderzijds missen we al die verre landen nu al. De kinderen zijn blij dat ze weer met hun vriendjes kunnen spelen, maar voor ons is het moeilijk onze draai terug te vinden en had de reis gerust wat langer mogen duren. Die dertien maanden zijn voorbij gevlogen,' zegt Eddy Van Hemelrijck.

'Als je een jaar lang de wereld rondtrekt, leer je alles beter te relativeren en besef je hoe goed wij het hier hebben. We genieten van de kleine dingen en hopen dat we nog lang met dezelfde ogen tegen de wereld mogen blijven aankijken. Al vrezen we dat we over enkele maanden weer in de malle-molen van onze samenleving zullen meedraaien. Dan zal het kriebelen om opnieuw te vertrekken en nieuwe plannen uit te dokteren. Over vijftien jaar, als onze kinderen zelfstandig zijn, gaan we zeker opnieuw op wereldreis. Het ligt in onze persoonlijkheid: we zijn ontdekkers.'

Eddy Van Hemelrijck (41) en zijn vrouw Xenia Orgielewska (40) vertrokken op 4 juli 2006 met hun twee kinderen Jonathan (11) en Vicky (8) voor dertien maanden

op wereldreis. Dat avontuur bracht hen langs zuidelijk Afrika, China, Tibet, Nepal, Indonesië, Australië, Nieuw-Zeeland, Tahiti, het Paaseiland, Chili, Argentinië, Antarctica, Brazilië, Bolivia, Peru en tot slot de oostkust van de Verenigde Staten.

De beslissing om hun kinderen mee op reis te nemen, was weloverwogen. 'In 1994 hadden Eddy en ik al een wereldreis van zes maanden ondernomen langs China, Australië en Nieuw-Zeeland,' zegt Xenia. 'We hebben dat toen gedaan omdat we dachten dat een wereldreis onhaalbaar zou worden als we eenmaal kinderen hadden. In Azië hebben we toen een Deense familie ontmoet, die met haar kinderen op wereldreis was. Blijkbaar was dat wel mogelijk. Het heeft onze ogen geopend. We hebben toen al beslist ooit hetzelfde te doen.'

Vijf jaar geleden begon het paar hun reis al te plannen. 'De kinderen mochten niet te jong zijn, omdat we wilden dat ze hun wereldreis zouden begrijpen en onthouden,' zegt Xenia. 'Ze mochten ook niet te groot zijn, omdat ze dan niet meer zouden meewillen met mama en papa. We wilden ook niet dat de kinderen door onze reis problemen op school zouden

krijgen. Vicky heeft nu haar derde leerjaar gemist, Jonathan zijn vijfde. Dat is niet onoverkomelijk. We vonden het wel belangrijk dat Jonathan zijn zesde leerjaar op school kon volgen, zodat hij goed voorbereid is voor het middelbaar.'

In België is er geen schoolplicht, wel leerplicht. Dat gaf Eddy en Xenia de mogelijkheid hun kinderen onderweg te onderwijzen. 'Wiskunde, Nederlands en wereldoriëntatie (geschiedenis), en Frans voor Jonathan. Het was een ervaring je eigen kinderen te zien leren,' zegt Eddy. 'Maar ik denk dat de kinderen blij zijn dat ze vanaf september een andere juf hebben.'

'Xenia en ik zijn niet altijd de beste leraars geweest. Af en toe waren er kleine spanningen. Zo had Jonathan nogal wat moeite met breuken. Je verwacht dat je kind slim genoeg is om alles snel te begrijpen. Als je als ouder geen feedback krijgt, weet je niet of het probleem bij je kind of bij jezelf ligt. Pas toen een buitenlandse vrouw mij vertelde dat de breukoefeningen zeer moeilijk waren, beseften we dat wij het misschien niet goed hadden uitgelegd.'

Jonathan en Vicky mogen dan al minder in de boeken hebben ge-